

Seria DUNE:

- Dune
- Mântuitorul Dunei
- Copiii Dunei
- Împăratul-Zeu al Dunei
- Ereticii Dunei
- Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre screrile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, în 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

FRANK HERBERT ÎMPĂRATUL-ZEU AL **DUNEI**

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Fragment din alocuțiunea pronunțată de Hadi Benotto cu prilejul prezentării descoperirilor de la Dar-es-Balat, pe planeta Rakis:

Am astăzi nu doar plăcerea de a vă anunța descoperirea extraordinarului depozit conținând, printre altele, o monumentală colecție de manuscrise imprimate pe hârtie-cristal riduliană, ci și mândria de a vă putea oferi argumentele noastre cu privire la autenticitatea acestor descoperiri. Într-adevăr, avem toate motivele să credem că am scos la lumina zilei jurnalele originale ale lui Leto II, Împăratul-Zeu.

În primul rând, permiteți-mi să vă reamintesc de tezaurul istoric pe care-l cunoaștem cu toții sub denumirea de *Jurnalele Furate*, acele străvechi caiete care, de-a lungul secolelor trecute, ne-au oferit un ajutor inestimabil pentru înțelegerea strămoșilor noștri. După cum știți, *Jurnalele Furate* au fost descifrate inițial de Ghilda Spațială, iar Cheia Ghilhei a reprezentat și metoda folosită pentru traducerea manuscriselor recent descoperite. Nimici nu poate contesta vechimea acestei Chei a Ghilhei, ea constituind singura cale de decodificare a manuscriselor.

În al doilea rând, aceste caiete au fost redactate pe un dictatel ixian de fabricație cu adevărat arhaică. De altfel, *Jurnalele Furate* nu lasă nicio îndoială asupra faptului că aceasta a fost, într-adevăr,

modalitatea aleasă de Leto II pentru înregistrarea observațiilor
sale istorice. oameni și cărți

În al treilea rând, după părerea noastră, la fel de extraordinar ca și conținutul său este depozitul propriu-zis. Sanctuarul în care au fost păstrate aceste *Jurnale* este, în mod indubitat, un artefact de concepție ixiană, a cărui realizare, deopotrivă primitivă și de o stupefiantă ingeniozitate, va pune, fără doar și poate, într-o nouă lumină epoca istorică desemnată generic „*Dispersia*“. Cum era de așteptat, depozitul era invizibil. El se afla îngropat la o adâncime mult mai mare decât lăsau să se presupună miturile și Istoria Orală, emițând și absorbind radiații menite să simuleze caracterul natural al mediului înconjurător, printr-un proces mimetic care, în sine, nu avea nimic surprinzător. Ceea ce i-a surprins pe inginerii noștri însă este modul în care acest lucru a fost realizat cu o tehnologie realmente rudimentară și cu mijloace mecanice dintre cele mai primitive.

Observ că unii dintre dumneavoastră par a fi la fel de tulburăți de aceste amănunte pe cât am fost noi la început. Într-adevăr, suntem încinați să credem că ne aflăm în prezența primului Glob Ixian, non-spațial, din care au derivat toate dispozitivele ulterioare de acest gen. Dacă nu este chiar cel dintâi, credem, oricum, că trebuie să fie unul dintre primele, încorporând aceleași principii și conceput aidoma celui dintâi.

Pentru a răspunde fără preget văditei dumneavoastră curiozități, dați-mi voie să vă asigur că vă vom conduce chiar peste câteva minute într-o scurtă vizită prin depozit. Nu vă vom cere decât să păstrați liniaștea cât timp vă veți afla în încăperile subterane, deoarece inginerii și specialiștii noștri aflați înăuntru lucrează încă la clarificarea unor mistere.

Ceea ce mă aduce la cel de-al patrulea punct și, probabil, la cheia de boltă a descoperirilor noastre. Mi-ar veni greu să vă descriu emoția cu care vă aduc acum la cunoștință existența unei noi minuni în situl de la Dar-es-Balat. Este vorba de o colecție de înregistrări fonice veritabile, realizate, conform indicațiilor anexate, de Leto II cu vocea tatălui său, Paul Muad'Dib. Întrucât

în Arhivele Bene Gesserit există înregistrări autentificate ale voii Împăratului-Zeu, am transmis Surorilor câteva mostre din documentele sonore aflate în posesia noastră – toate, înregistrări pe un străvechi sistem microbalon – însotite de o cerere oficială pentru efectuarea unei expertize comparative. Nu avem nicio îndoială că înregistrările noastre vor fi autentificate.

Și acum vă rog să vă îndreptați atenția asupra fragmentelor traduse ce vi s-au înmânat la intrare. Folosesc prilejul pentru a vă cere scuze în legătură cu greutatea lor. I-am auzit pe unii dintre dumneavoastră glumind pe seama acestui fapt. Am recurs la hârtia obișnuită doar dintr-un motiv practic – economia. Caietele originale au fost imprimate cu caracter atât de mici, încât trebuie să fie supuse unui grosism considerabil ca să poată fi deslușite. În realitate, ar fi nevoie de peste patruzeci de fascicule de felul celui pe care-l aveți în mâini pentru a retranscrie conținutul unui singur original imprimat pe cristal ridulian.

Dacă proiectorul... Da, mulțumesc. Pe ecranul din stânga veДЕI acum proiectată o porțiune a unei pagini originale. E vorba de pagina întâi a primului caiet. Traducerea noastră apare pe ecranul din dreapta. Vă atrag atenția asupra valorii probante intrinseci a textului, asupra egotismului poetic al vocabularului, precum și asupra semnificației stabilite de traducere. Stilul evocă o personalitate coerentă și deci identificabilă. Părerea noastră este că aceste rânduri nu puteau fi asternute decât de cineva care avea acces la o memorie colectivă ancestrală, de cineva care s-a străduit să împărtășească, într-un mod cât mai clar cu putință, extraordinara sa experiență a unei serii de existențe anterioare, pentru a fi înțeleasă de cei care nu erau înzestrăți cu același dar.

Vă rog să vă concentrați acum asupra mesajului propriu-zis. Toate referințele întăresc ceea ce istoria ne-a învățat despre singurul care, în opinia noastră, ar fi putut redacta o asemenea relatare.

Și v-am mai rezervat o surpriză, sperăm, plăcută. Mi-am înghăduit să-l invit pe celebrul poet Rebeth Vreeb să urce, alături de noi, la această tribună pentru a citi un scurt pasaj din prima pagină a traducerii. Deoarece avem convingerea că, chiar și în

tălmăcire, cuvintele capătă un aspect diferit atunci când sunt citite cu voce tare. Dorim să împărtăşim cu dumneavoastră copleșitoarea emoție pe care ne-au inspirat-o aceste rânduri.

Doamnelor și domnilor, să-l ascultăm pe Rebeth Vreeb.

Fragment din lectura lui Rebeth Vreeb:

Vă încredințez că sunt cartea destinului.

Întrebările sunt dușmanii mei. Căci întrebările mele explodează! Răspunsurile se împrăștie ca un stol speriat, întunecând cerul amintirilor mele inevitabil. Niciun răspuns, nici măcar unul singur nu ajunge.

Câte reflexii prismatice fulgeră atunci când pătrund în terifianta arenă a trecutului meu! Sunt o aşchie de silex încisă într-o cutie. Cutia se roteşte şi se clatină. Sunt azvârlit încocace şi încolo, într-un uragan de mistere. Iar când cutia se deschide, mă întorc în această prezenţă ca un străin pe un tărâm primitiv.

Încet (încet, spun) îmi reînvăt numele.

Dar asta nu înseamnă că mă cunosc mai bine!

Această persoană cu numele meu, acest Leto care-i al doilea ce poartă acest nume, găseşte în mintea lui şi alte voci, alte nume şi alte locuri. O, vă asigur (aşa cum am fost eu însumi asigurat) că nu răspund decât la un singur nume. Dacă strigați: „Leto“, eu sunt cel care răspunde. Suferința face posibil acest lucru. Suferința, şi încă ceva!

Eu ţin firele!

Toate se află în stăpânirea mea. Îmi este de-ajuns să-mi imaginez o temă – să zicem ... oameni care-au murit de tăișul sabiei, și îi am pe toți, însângerăți, fiecare imagine intactă, fiecare rictus, fiecare geamăt...

Sau *bucuriile maternității*. E suficient să gândesc asta, și iată paturile de naștere, surâsurile în serie ale pruncilor, pârguitul dulce al noilor generații, primii pași șovăitori ai copilașilor întărcați și primele victorii ale adolescenței. Toate acestea se perindă

și se încalecă înlăuntrul meu, până ce nu mai deslușesc altceva decât uniformitate și repetiție.

„Păstrează totul cu grijă“, mă avertizez.

Cine ar putea tagădui valoarea unei asemenea experiențe, însemnatatea cunoașterii prin intermediul căreia privesc fiecare nouă clipă?

Ah, dar acesta este trecutul!

Înțelegeți?

Nu e decât trecutul!

„În dimineață aceasta m-am născut într-o iurtă, la marginea unei stepe dintr-o țară aflată pe o planetă care nu mai există. Mâine mă voi naște altundeva, în pielea altcuiva. Încă nu m-am hotărât. Dar în această dimineață... ah, viața asta! Când ochii au învățat să privească, am văzut în lumina strălucitoare a soarelui iarba frământată de copitele cailor, am văzut un popor viguros, prins cu îndeletnicirile existenței sale încântătoare. Unde... of, unde a dispărut toată vigoarea aceea?“

Jurnalele Furate

Cele trei ființe umane care fugeau către Nord, printre umbrele proiectate de lumina lunii în Pădurea Interzisă, se însirau pe aproape o jumătate de kilometru. Ultimul dintre fugari alerga la mai puțin de o sută de metri în fața lupilor D, care-i urmăreau. Auzea fiarele chefnind și gâfâind lacome în spatele lui, aşa cum făceau întotdeauna când prada era la vedere.

Cu Prima Lună aproape la verticală deasupra pădurii, era destulă lumină sub arbori și, cu toate că locul se afla la latitudinile superioare ale Arrakisului, căldura rămasă după o zi de vară se făcea încă simțită. Curentul de aer nocturn dinspre Ultimul Deșert al Sareerului purta miresme de răsină și exalații umede pe pământ reavăn. În răstimpuri, briza venită de deasupra Mării Kynes, de dincolo de Sareer, traversa pista fugarilor, aducând iz de sare și de pește.

Printr-o ironie a sortii, fugarul din urmă se numea Ulot, ceea ce în grai fremen însemna *răzleț drag*. Mic de statură, Ulot avea o tendință de îngrășare, care adăugase constrângerea unui regim alimentar sever la cea a antrenamentului în vederea acestei expediții. Dar, chiar și ogârjit în această goană disperată, Ulot avea aceeași față rotundă, cu ochii mari și căprui, vulnerabili în mijlocul a ceea ce parea a fi prea multă carne.

Lui Ulot îi era clar că nu va mai putea să alerge prea mult. Respirația îi devenise sacadată și ţuierătoare. Se împiedica tot mai des. Dar nu-și striga în ajutor tovarășii. Știa că nu i-ar fi putut veni în ajutor. Făcuseră cu toții același legământ, conștiенți că nu vor avea altă apărare decât vechile virtuți și loialități fremene. Astă rămânea valabil, chiar dacă tot ce ținea de trecutul fremen căpătase un iz vetust – izul tradiției învățate papagalicește de la fremenii de muzeu.

Loialitatea fremenă era cea care ținea încleștată gura lui Ulot, deși acesta își dădea perfect de bine seama ce-l aștepta. Era o demonstrație admirabilă a vechilor calități, chiar dacă oarecum patetică, dat fiind faptul că niciunul dintre fugari nu cunoștea decât din cărți și din legendele Istoriei Orale virtuțile pe care le maimuțărea.

Lupii D câștigau tot mai mult teren față de Ulot. Siluetele lor cenușii aveau aproape înălțimea unui om. Alergau în salturi lungi, scoțând scheunături de nerăbdare, cu boturile întinse, cu ochii ațintiți la prada pe care le-o dezvăluia clarul de lună.

Ulot se împiedică de-o rădăcină și fu cât pe ce să cadă. Astă îi dădu un plus de energie. Tânăr înainte, câștigând cam o lungime de lup față de următorii lui. Brațele i se mișcau ca niște pistoane. Respira zgomotos, cu gura larg deschisă.

Lupii D nu schimbară ritmul. Umbre argintii, fulgerând printre miresmele verzi ale pădurii lor, știau că vor ieși învingători. Știau asta din experiență.

Din nou, Ulot se împiedică. Își regăsi echilibrul apucându-se de trunchiul unui copac Tânăr și își continuă cursa icnind, cu respirația tăiată, cu picioarele tremurând, revoltate de

suprasolicitarea la care erau supuse. Nu mai avea energia necesară pentru un nou avânt.

Una dintre fiare, o lupoaică enormă, se deplasă în flancul stâng al lui Ulot, apoi se abătu brusc și-i tăie calea. Colțuri uriașe sfâșiară umărul lui Ulot și-l făcă să se clatine, dar nu căzu. Miroslul iute al săngelui se adăugă izurilor pădurii. Un mascul mai mărunțit își infipse colții în șoldul drept, și abia atunci Ulot se prăbuși, urlând. Haina dădu năvală și urletele lui se curmară cu o brutalitate finală.

Fără a zăbovi să se hrănească, lupii D își reluară urmărirea. Nasurile lor adulmecă solul și efluviile hoinare din aer, descoperind urmele calde ale altor doi fugari umani.

Următorul la rând se numea Kwuteg, un nume vechi și respectat pe Arrakis, un nume cunoscut încă din vremurile Dunei. Unul dintre strămoșii săi slujise ca Maestru al Alambicurilor Morții la Sietch Tabr, dar asta fusese cu peste trei mii de ani în urmă, într-un trecut apus, în care mulți nici nu mai credeau. Kwuteg alerga cu fuloul lung și ritmic al unui trup zvelt, ce părea a fi perfect adaptat unor asemenea eforturi. Plete negre fluturau în spatele trăsăturilor lui acviline. Ca și tovarășii săi, purta un colant de bumbac negru cu o țesătură deasă, care-i sublinia mișcările șoldurilor și ale coapselor mlădioase, în timpul unei respirații profunde și regulate. Numai viteza, anormal de mică pentru un atlet ca el, trăda faptul că se rănise la genunchiul drept în cursul coborării versanților prăpăstioși care încunjurau Citadela Împăratului-Zeu, din Sareer.

Kwuteg auzise urletele lui Ulot, tacerea sinistră care se asternuse brusc, apoi chefniturile lupilor D care-și reluaseră vânătoarea. Încercă din răsputeri să alunge din minte imaginea încă unui prieten ucis de monstruoșii paznici ai lui Leto, dar imaginația nu se lăsa până ce nu-și efectuă numărul ei de magie neagră. Formulă mental un blestem la adresa tiranului, având însă grija să nu-și irosească suflul pentru a-i da glas. Mai erau încă șanse să ajungă la adăpostul Fluviului Idaho. Kwuteg știa ce gândeau despre el prietenii săi – chiar și Siona. Avusese dintotdeauna reputația unui conservator. Încă de copil, își făcuse obiceiul să-și

drămuiașă energia până în clipa în care avea cel mai mult nevoie de ea, adunând rezerve ca un moșneag avar.

În pofida genunchiului vătămat, Kwuteg iuți pasul. Știa că fluviul nu era prea departe. Durerea din picior depășise limita suportabilului, transformându-se într-un foc care-i ardea toată partea dreaptă a corpului. Știa care erau limitele rezistenței lui fizice. Știa și că Siona se va fi aflat acum foarte aproape de apă. Ea era cea mai bună alergătoare și la ea se afla pachetul etanș cu ceea ce furaseră din fortăreața Sareerului. Kwuteg își concentră gândurile la acel pachet în timp ce își continua goana.

Du-l la loc sigur, Siona! Și folosește-l ca să-l distrugi pe tiran!

Scheunăturile nerăbdătoare ale lupilor D își făcă loc, cu brutalitate, în conștiința lui. Erau prea aproape. Și își dădu seama că n-avea scăpare.

Dar Siona trebuie să scape!

Riscă o privire peste umăr și văzu că unul dintre lupi avansa pentru a-l prinde din flanc. Planul lor de atac î se imprimă în minte. În clipa în care fiara sărea, Kwuteg sări și el. Având grija să lase un copac între el și haită, se aplecă brusc și, cu ambele mâini, însfăcă lupul de una dintre labele dindărăt, apoi, fără a se opri, îl roti ca pe-o măciucă, silindu-i pe ceilalți să se împrăștie. Constatând că animalul nu era nici pe departe atât de greu pe căt se aşteptase, și găsind parcă o ușurare în această deviere a efortului, Kwuteg începu să se învârtească asemenea unui derviș în transă, răsucind măciuca vie printre atacatori, până ce doi dintre ei zburără în lături, cu țestele zdrobite. Dar nu se putea apăra din toate părțile. Un mascul costeliv își sări în spate, proiectându-l în trunchiul unui copac, și măciuca își scăpă din mâini.

– Fug! strigă căt îl tinură puterile.

Haita se năpusti. Kwuteg își infipse dinții în beregata lupului costeliv. Mușcă adânc, cu toată forța de pe urmă a disperării. Sâangele dihaniei îi împroscă fața, orbindu-l. Rostogolindu-se, fără să știe încotro, Kwuteg înhăță alt lup. O parte a haitei se dizolvă într-o învălmășelă de hămăielii și clămpănituri de fălcii, unele dintre animale aruncându-se asupra propriilor lor tovarăși răniți.

Dar cele mai multe nu-și abandonară prada. Colții ascuțiți sfâșiară beregata lui Kwuteg din două părți deodată.

Siona auzise și ea urletele lui Ulot. Când tăcerea inconfundabilă fusese din nou ruptă de zgomotele haitei care-și relua urmărirea, o cuprinsese o asemenea furie, încât crezuse că va exploda. Ulot fusese ales pentru această expediție datorită spiritului său analitic, darului său de a vedea întregul pornind de la câteva fragmente. El fusese cel care, scoțând nelipsita lupă din kit, examinase cele două volume ciudate, pe care le găsiseră împreună cu planurile Citadelei.

– Cred că-i un text cifrat, opinase el.

Și Radi... sărmanul Radi, primul dintre ei care își pierduse viața în cursul acestei aventuri, zisese:

– Nu ne putem permite nicio greutate suplimentară. Aruncă-le!

Dar Ulot obiectase:

– Ceva lipsit de importanță n-ar fi disimulat în felul acesta.

Kwuteg îl susținuse pe Radi:

– Am venit să punem mâna pe planurile Citadelei și le avem.

Cărțile astea-s prea grele.

Siona fusese însă de acord cu Ulot.

– O să le duc eu, rostise ea, împăcându-i pe toți.

Bietul Ulot!

Știuseră cu toții că era cel mai slab alergător din echipă. Ulot era lent în tot ceea ce făcea, dar limpezimea minții sale nu putea fi tăgăduită.

Ulot e demn de încredere.

Ulot fusese demn de încredere.

Siona își reprimă furia și-și canaliză energia pentru a-și spori viteza. Trunchiurile copacilor fulgerau pe lângă ea, sub razele lunii. Pătrunse în acel vid atemporal al maratonului, în care nu mai exista nimic altceva decât propriile ei mișcări, propriul ei trup executând ceea ce fusese condiționat să execute.

Bărbații o găseau frumoasă când alerga. Știa asta. Părul ei lung era strâns la spate ca să nu fluture în vînt. Îl acuzase pe Kwuteg de inconștiență când refuzase să-i urmeze exemplul.

Unde-i Kwuteg?

Părul ei nu era ca al lui Kwuteg. Avea acea nuanță foarte închisă de brun care se confundă adesea cu negrul, dar nicidcum culoarea de antracit a pletelor lui Kwuteg.

Cum se întâmplă câteodată într-o linie genetică, trăsăturile ei le reproduceau întocmai pe cele ale unei străbune de mult dispărute. Ovalul delicat al feței încadra o gură generoasă și niște ochi arzători, vigilenți, deasupra unui nas mic. Corpul ei devenise subțiratic după toți anii de alergări, dar emitea semnale sexuale puternice către bărbații din preajma ei.

Unde-i Kwuteg?

Haita nu se mai auzea și asta o alarmă. Așa se întâmplase și înainte ca lupii D să-l doboare pe Radi. Așa se întâmplase și când căzuse Setuse.

Își spuse că tăcerea putea să însemne și altceva. Kwuteg era, și el, tăcut... și puternic. Rana de la genunchi nu păruse să-l stânjenească prea mult.

Siona începu să simtă în piept durerea premergătoare tăierii respirației, o durere pe care o cunoștea prea bine din kilometrii lungi ai antrenamentelor. Sub colantul negru, trupul îi era scăldat în sudoare. Kitul, închis ermetic pentru a-i se proteja prețiosul conținut în momentul traversării fluviului, îi săltă în brațele, pe umeri. Se găndi la planurile Citadelei, împăturite în kit.

Unde își ascunde Leto stocul de mirodenie?

Undeva, în interiorul Citadelei. Nu se putea altfel. Și nu se putea ca planurile să nu conțină un indiciu. Melanjul la care râvneau Bene Gesseritul, Ghilda și toți ceilalți... era un premiu care merita orice risc.

Cât despre cele două volume criptice... cel puțin într-o privință, Kwuteg avusese dreptate. Hârtia-cristal riduliană era grea. Dar Siona împărtăsea interesul pe care-l manifestase Ulot. Nu încăpea îndoială că rândurile acelea cifrate ascundeau ceva important.

Brusc, chefniturile de vânătoare ale lupilor prinseră să răsune din nou în pădurea din spatele ei.

Fugi, Kwuteg! Fugi!